

0

"แก...เขาเดินจับมือกันด้วย"

"ที่นั่นกับแฟนโคตรน่ารักเลย"

เสียงของบรรดาแฟนคลับ 'เมื่อนาน' ดังก้องในโสตประสาท ผมจึงอดปลื้มอกปลื้มใจแทนคนที่อยู่เคียงข้างไม่ได้ ก็น่านนะถือว่าเป็นคนดีในมหา'ลัยคนหนึ่ง เลยไม่แปลกใจเท่าไรที่ใครต่อใครต่างชื่นชม

ผมหันไปมองผู้หญิงหลายคนที่กำลังยืนหวิดอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลพร้อมกับส่งยิ้มให้เจ้าหล่อนเล็กน้อย ก่อนจะตัวตอยตาอาฆาตไปยังพวกผู้ชายหลายคนที่ทำท่าเหมยมองคนตัวเล็ก นานเป็นคนน่ารักครับ พุดแกง ยิ้มแกง แถมยังมุ้งมิ้งไม่ต่างจากแมวตัวน้อยๆ แล้วแบบนี้จะไม่ให้หวังยังไงไหว

ถ้าถามว่าผมเป็นใคร คงต้องบอกว่าทุกคนในมหา'ลัยต่างก็รู้จักเพราะป๊อปพ๊อปๆ กับนาน

ผมชื่อ 'ปี' มีสิบสองเดือน นิสิตทันตแพทยปีสอง

รูปร่างหน้าตาก็ดูได้ขี้วีวี้เหว่ สูง 178 ซม. หน้าหนักมาตรฐานชายไทย แค้ได้เห็นหน้า สาวน้อยสาวใหญ่ก็พากันลุ่มหลงไปตามๆ กัน

หากถามว่าคุณเคยเห็นใครอวยตัวเองขนาดนี้มั๊ย บอกเลยว่าไม่! มีแค่ผมคนเดียวแน่นอน

"นาน วันนี้กินข้าวที่ไหนดี" เหยยถามออกไป เจ้าของชื่อจึงเงยหน้าขึ้นมามอง

ริมฝีปากได้รูปช่างน่าครอบครองเหลือเกิน ดวงตากลมโตที่ซ่อนขึ้นมา

หวานล้ำราวกับน้ำผึ้งหอม จมูกเล็กจิ้มลิ้มรับกับรูปหน้าเรียวได้เป็นอย่างดี ไหนจะผิวสีน้ำตาลที่ตัดกับผมสีน้ำตาลเข้มนั่นอีกล่ะ ถึงเขาจะเป็นผู้ชาย แต่สำหรับผมแล้วเมืองน่านเป็นสิ่งสวยงามที่สุดในชีวิตของไอ้ปี

ตึกตักๆ

หัวใจคนรอ...มันแทบร่วงหล่นลงไปกองตรงตาตุ่มยามสายตาของเรา ทั้งคู่ยิ้มสบกัน

"แล้วแต่พี่อรรถเลยครับ"

ผัวะ!

แรงตบกบาลขนาดใหญ่เกือบทำให้ผมหน้าคะมำลงกับฟุตปาร เว้นหน้าเตอะสำหรับคนสายตาสั้นเกือบเจ็ดร้อยแทบหลุดร่วงออกจากชอกหู ผมรีบกัดฟันประคองตัวเองขึ้นมาเผชิญหน้ากับคนกระทำ

"ไอ้สัตว์"

"อะ...อะอะไรเนี่ย" ผมโอดครวญอย่างไม่เข้าใจ

"มัวแต่ส่องเมียชาวบ้าน ไม่เจียมตัวเลยมึง เอานี้ไป!" พูดจบก็โยน กระดาษปึกใหญ่ใส่มืออย่างแรง

"อะไร"

"รายงานกลุ่ม พวกคุณทำส่วนของตัวเองเสร็จแล้ว ที่เหลือก็เป็นหน้าที่ของมึง" ลองคาดคะเนดูจากสายตา แมงคงเหมือนกับที่ผ่านมาแน่ละ พวกมันรวมกันทำยังไม่ได้ยี่สิบเปอร์เซ็นต์ของส่วนที่ถูกต้องรับผิดชอบเลย

"..."

"อ้อ! แล้วไม่ต้องเสือกไปฟ้องพี่มึงอีกล่ะ ไม่งั้นคงมีเรื่องได้เคลียร์กัน อีกรอบ"

มันพูดคาดโทษไว้ก่อนเดินผละออกไป ทางนี้จึงได้แต่สายหัวไปมา แล้วก็ึกขึ้นได้ว่ามองเมืองน่านค้างไว้ แต่พอหันกลับไปอีกที่เขาก็ไม่อยู่ซะแล้ว

ไอ้ครับ...เมืองน่านไม่ได้อยู่ตรงนี้ และการที่ผมเดินเคียงข้างเขานั้น ความจริงก็คงทำได้เดินขนานเสียมากกว่า เพราะเล่นทิ้งระยะห่างจากอีกฝ่าย ไกลซะเหลือเกิน คนคนนั้นเขามีแฟนแล้ว เป็นรุ่นพี่สุดฮอตซบรัดสปอร์ตคันหรู

ส่วนผม...

ก็มองตัวเองดูสิ ที่บอกว่าสูงนะสูงจริง แต่เอาความจริงเลยมัย
ผมมันเหี้ยวะ ทรงผมก็ยาวรุงรัง แวนตาหนาเตอะ ฟันซึ่งตัดมาตั้งแต่
ม.6 เพราะอยากให้เรียงตัวสวยเข้ากับคณะที่เรียนก็ยังไม่ได้ถูกขังมายมดี
ถอดเหล็กออกสักที ที่สำคัญแม่งยังชอบโดนเอาเปรียบอยู่บ่อยๆ อีกต่างหาก
มันคงจะจริงอย่างที่ใครเคยว่าไว้ ผมไม่มีสิทธิ์สอยนางฟ้าได้หรอก
นอกจากจินตนาการไปวันๆ

แค่หน้า เขายังไม่ยอมจำ

แล้วไม่ต้องคิดไปถึงชื่อด้วยซ้ำ คงมีแค่ผมฝ่ายเดียวเท่านั้นที่รู้จักเขา
เมื่อนาน...

1

"ไต่ปี ไหนอะรายงาน เอาไปส่งหรือยัง"

"เอาไปส่งแล้ว"

"ดี! ครั้งนี้ถ้าโดนตัดแม่แต่ 0.1 คะแนน มึงตาย"

เนี่ยแหละคำทักทายแรกของหนึ่งในเพื่อนร่วมคณะ ความจริงอยากตอกกลับไปว่า 'ฟ้องตาย' แต่ก็ไม่กล้าใจ ได้แต่ก้มหน้าก้มตาทำตามคำสั่ง

คือผมไม่มีสิทธิ์ไปเถียงใครได้หรอก ที่ผ่านมาก็เป็นแค่มนุษย์เฉย มักถูกเมินอยู่เสมอไม่ว่ากับใครก็ตาม แต่จะได้รับการนี้ถึงทุกครั้งเวลามีงานหรือเรื่องเรียน โดนใช้ใจ ใช้เสรีจก็เจดหัวทิ้ง ส่วนเรื่องสังคมไม่ต้องพูดถึง นึกถึงบุคลิกและสภาพของผมแล้วหรือยัง

นั่นแหละ ใครจะไปอยากคบ เพื่อนคนเดียวที่มีเห็นจะเป็นรุ่นพี่ต่างคณะ เพราะเจอกันแถวร้านกาแฟเลยผูกมิตรกันมาเรื่อยๆ เท่านั้น โลกที่มีอยู่มันแคบผมจึงไม่อยากไขว่คว้าหรือต้องการอะไรเพื่อขยายโลกสี่เทานี้อีก

ยกเว้นอยู่อย่าง...

"มึงๆ เมื่อนานวะ"

ผมหันไปให้ความสนใจกับต้นเสียง มีผู้ชายสองคนกำลังจดจ้องไปยังใครคนหนึ่งซึ่งกำลังเดินขึ้นบันไดมาพร้อมกับเพื่อนในกลุ่ม

เขาคือคนที่ผมชอบ ที่สำคัญเรายังเรียนเซกชั้นเดียวกันด้วย แม้จะเป็นแค่

วิชาเดียวก็เถอะ

เคมีวิเคราะห์

ให้ตาย...ผมชอบเคมีซะมัด

พลัก!

"ขอโทษครับ เจ็บตรงไหนหรือเปล่า" พร่ำพรรณนาในใจลำพังไม่ทันไร
ไอ้ผู้ชายสายปลาไหลก็พุ่งเข้าไปหาเมืองน่านด้วยการแสร้งเดินชนสะดุ้งที่
พอเขาผลอทำของหล่นเลยทำที่ช่วยเก็บแบบเนียนๆ แผนตื่นเงินแบบนี้
ใครเชื่อก็โง่สุดโง่แล้วครับ

"ไม่เป็นไรหรอก แก่ไม่ได้ตั้งใจนี่นา"

เออะ แต่เมืองน่านกลับเชื่อ ให้ตายสิโว้ย

ต่อให้ตบกกบาลตัวเองอีกสักสิกรอบก็คงเหมือนเดิม น่านเป็นเกย์ ใครๆ
ก็รู้ แต่ถึงแม้ว่าเจ้าตัวจะมีคนรักอยู่แล้ว ความฮอตกลับไม่เคยลดน้อยลงเลย
อย่างไ้่นี่ก็ด้วย เห็นมีตึกแค่น้ำตาหล่อเหล่าเท่านั้น แต่น่านก็ส่งยิ้มให้มัน
แล้วผมล่ะ...?

ผมที่ยืนอยู่ข้างถังขยะสาธารณะตรงนี้ เคยมองเห็นกันบ้างมั๊ย

'เราซื้อปีนะ อยู่ทันตะปีสอง อายุเท่าท่านเลย ชอบน่านมานานแล้วด้วย
ช่วยพิจารณาหน่อยได้มั๊ย'

โอ้...ฝันหวานไปสิ สุดท้ายเขาก็คงเบะปากใส่ว่าไม่เจียม

สำหรับผม เมืองน่านก็เหมือน 'ปลาน้ำฟ้า' เป็นเพียงความรักที่ไม่มีทาง
สมหวัง อย่างที่เข้าใจ ใครกันจะสามารถจับปลาน้ำฟ้าหรือมองหาดาวในน้ำได้
ก็เพราะมันไม่เคยมีไง

นั่นหมายความว่าความหวังที่เราจะได้รักกันมันเป็นศูนย์

"เข้าเรียนเซกเดียวกันเลย นั่งตรงไหนเหร้อ เดี่ยวถือหนังสือไปให้" ยังอีก
ยังเตาะไม่เลิก ปากผมกระตุกแล้วกระตุกอีกจนเห็นบะจะกินอยู่รอมร่อ

"ไม่เป็นไร เรานั่งกับเพื่อน" ก็เห็นอยู่ทนโทว่าเพื่อนเขายืนกันอยู่สี่ห้าคน
มึงก็ยังคงหน้าด้านอีก

"อ้อ"

ร่างสูงยอหมอลบทางให้คนตัวเล็กกว่าเดินเข้าไปในห้อง ส่วนผมได้แต่
มองตามแผ่นหลังบาง เอาแต่จินตนาการว่าหากได้เอื้อมไปสัมผัสผิวนั้น
ดูสักครั้งมันจะเป็นยังไง สงสัยคงหลับฝันไปทั้งคืน

"ไอ้ปี้ ไปยืนทำไมข้างถังขยะเปียก ไม่เข้าเรียนหรือไงวะ"

ผมหลุดจากภวังค์แสนหวานกลับมายังโลกของความเป็นจริงอันแสน
โหดร้าย ทำไมผมต้องมาอยู่กับคนแบบนี้ด้วยวะ อย่าให้มีวันที่กูได้ผาดอเนมึง
บอกตัวเองแบบนี้ตั้งแต่ปีหนึ่งแล้ว จนตอนนี้...ก็ยิ่งเหมือนเดิม

วิชานี้เป็นเซกชั่นค่อนข้างใหญ่ รวมเอาคณะสายวิทยาศาสตร์สุขภาพ
มาเกือบทุกคณะ ทั้งปีหนึ่งปีสอง บางทีก็รวมไปถึงปีสามบางสาขา อย่าง
มุมซ้ายโน่นพยาบาล แก้อั้วแถวกลางของห้องสไลป์แก๊งแพทย์จ๋อง ด้านขวา
ข้างๆ เป็นเภสัช ซึ่งมีปลายบทฟ้าของผมนั่งหัวเราะคิกคักกับเพื่อนอยู่

แล้วถามว่าคนอย่างไอ้ปี้อยู่ตรงไหนหรือ ก็ใกล้ๆ กันอะ

บนสุดของแถวติดกับห้องควบคุมเสียง ห่างจากคนที่หมายปอง
ประมาณสามล้านปีแสงได้ เนี่ยแหละใกล้สุดในชีวิตแล้ว

"บอกกันหน่อยคะนิสิต วันนี้เราจะมาต่อจากบทที่แล้ว..." หลังจาก
อาจารย์เข้าห้อง เธอก็ร่ายยาวแบบไม่มีหยุดพัก แน่نونว่าผมตั้งใจเรียน
แต่ก็น้อยกว่าการลอบมองใครบางคนจากที่ห่างไกล

จนกระทั่งเวลาผ่านไปครู่ใหญ่ บรรยากาศภายในห้องก็เข้าสู่ความวุ่นวาย
อีกครั้ง

"ขอตัวแทนคณะละหนึ่งคนขึ้นมาทำโจทย์ในแบบฝึกหัดนี้หน่อย"

"โห!" เสียงโห่ร้องเหมือนเบี้อหน่ายสุดขีดดังขึ้นจนผมเองก็อดหัวเราะ
ไม่ได้ โจทย์แต่ละข้อง่ายชะที่ไหน ลองออกไปทำผิดดูสิ ได้ชายขึ้นหน้าคณะอื่น
แน่ๆ

"แพทย์เร็ว ส่งตัวแทนมา แค่นี้ก็อดอดหรือ" อาจารย์แกก็บิลด์แก๊งจ้ง

"ลัดยาไปดิ เร็ว!" ผมเห็นกลุ่มคนบนแก้อั้วตรงกลางห้องพยายามพยักพยเปิด
ให้ใครคนหนึ่งลุกขึ้นอยู่

"เย้~" เสียงปรบมือดังเกรียวกราวพร้อมกับน้ำเสียงดีใจของเหล่าเพื่อนฝูง

ใครคนหนึ่งลุกขึ้นยืนและเดินตรงไปยังหน้าห้องด้วยท่าทางสง่าผ่าเผย
ไอ้หมอนั่นสวมแว่นตารอบดำ แต่งตัวดูระเบียบปะ แต่ทำไมมันถึงดูดีจังวะ

"เดือนแพทย์"

คร่ำบบบบ ถึงว่าทำไมหน้าตาดีฉิบหาย

"เกิ้ลซคะ ส่งตัวแทนมาเร็ว"

"เมื่อน่าน เมื่อน่าน เมื่อน่าน!" เสียงเชียร์ลั่นห้องสะท้อนก้องในหัวใจ
วงหน้าขาวใสของเขามีรอยแดงพาดผ่านบนแก้มเล็กน้อย เจ้าตัวจิกยิ้มเขินอาย
ก่อนลุกจากเก้าอี้ตรงดิ่งไปด้านหน้าแล้วหยุดยืนเคียงข้างไอ้แว่นคณะแพทย์ฯ
ฮือ...ทำไมดูเหมาะสมกันจัง

กูเนี่ยอยากตัดหน้ามันออก เอาหัวตัวเองเสียบ จะได้อยู่ใกล้ๆ ปลายบนฟ้า
กับเขาบ้าง

"สทเวชเร็วๆ อายายอมแพ้" อาจารย์เรียกอีกหน มองเห็นไอ้ปลาไหล
ผู้คิดแผนจับแบบตื้นๆ ลุกขึ้นพร้อมกับเสียงปรบมือลั่น

"ตัวที่อปลายนะครับคนนี่เนี่ย"

เปื้ออวะ

ห้องนี้มันมีแต่คนหน้าตาดีเท่านั้นหรือที่ถูกเลือก หรือจริงๆ แล้ว
คนธรรมดามันไม่เคยได้รับการยอมรับ เพราะนอกจากคนพวกนี้จะมีหน้าตาดีแล้ว
ก็ยังเรียนเก่งอีกต่างหาก ผมเลยไม่รู้จะเอาอะไรไปสู้เขา แล้วมันอะไร! เดินไป
ใกล้กับเมื่อน่าน ส่งยิ้มให้กันด้วย โหฮฮฮฮ~

"นั่นใครที่ยืนขึ้น! ตัวแทนทันตะหรือเปล่าคะ"

ฉิบหายละ กูยืนทำมายยยย ก็แค่อยากจะมีคนที่ชอบให้ชัดๆ แต่
โชคกลับไม่เข้าข้างเอาซะเลย

"ปะ...เปล่าครับ"

"ออกมาเลยคะทันตะ อายายอมแพ้เพื่อนสิ"

"ไปเลยไอ้สัตว์ อย่าทำให้คณะขายหน้าล่ะ"

ผมได้แต่ยืนตัวแข็งทื่อ รวบรวมสติอยู่นานจึงได้ถูกขังมายามดีก้าวเท้า
เดินไปข้างหน้า คณะอื่นเขาตบมือสลบกับเสียงกรีดกราด ส่วนผมไม่มีแม้แต่

คนชายตาแล เงียบจนมดเหี่ยวยังไต่ยีน

ทุกก้าวที่เดินส่งผลให้ขาทั้งสองข้างสั้นเทาไปหมด จนกระทั่งมาหยุดยืน อยู่ตรงหน้าห้องได้สำเร็จ

นี่เป็นครั้งแรกที่ผมสามารถเข้าใกล้เมื่อน่านได้มากที่สุด ถึงแม้จะถูกกั้น ด้วยไอเด็กสเวทก็ตามที นาที่นี้เลยถือโอกาสสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ กะสูด กลิ่นหอมจากคนตัวเล็ก แม้ความจริงจะสัมผัสได้เพียงกลิ่นรักแร้ของคนข้างๆ อย่างเดียวกก็ตาม

"สวัสดีแพทย์อยู่ไหนคะ เร็วหน่อย เพื่อนมาแล้ว พยาบาลด้วยคะ ส่งเพื่อน มาสู้เร็ว!" และหลังจากนั้นอาจารย์ก็ประกาศเรียกเด็กสหายวิทยาศาสตร์สุขภาพ ออกมารวกับจะประกวดเข้าบ้านเอเอฟ

ทว่าระหว่างรอนั้นบทสนทนาที่เกิดขึ้นพร้อมกับคำทักทายของคนข้างๆ

"ช่วงนี้เป็นไงบ้างน่าน" เสียงของเดือนแพทย์เริ่มประเด็น ทั้งคู่รู้จักกันมานานแล้ว แต่ผมไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายชื่ออะไร หมา? หรือแมว?

"ก็เรื่อยๆ เรียนไม่หนักเท่าไร แล้วหมอล่ะ"

เสียงหวานมากครับ ฮือออออ ปลาบหน้ากินอะไรทำไมถึงสวย

"เหมือนกัน แต่ช่วงนี้ห้องปีหนึ่งเตรียมประกวดดาวเดือนก็เลยต้องไปเทรน หน่อย ว่างๆ ก็แวะเข้าไปหากันได้"

"ได้สิ ไว้จะแวะไปหานะ"

บรรยากาศมันทะแม่งๆ นะครับ ดูเหมือนความรักจะฟุ้งกระจายจนแทบ ล้าลัก เอ๊ย อย่างนะเว้ย คนนี้ผมชอบมานานแล้ว ใครหน้าไหนก็ห้ามชอบเด็ดขาด ไม่อย่างนั้น...กูสู้ไม่ได้แน่นอน

ผมคิดไปसारพัด กว่าจะรู้ตัวคนทั้งคู่ก็เงียบไปซะแล้ว ก่อนบทสนทนา หัวข้อใหม่จากเด็กสเวทจะเริ่มต้นบ้าง

"น่านอยู่ชมรมอะไรหรอ"

"อ้อ พอดีอยู่อาสาพัฒนากับเพื่อนๆ มันเป็นชมรมของคุณะ"

"ดีเลย วันหลังขอไปออกค่ายด้วยได้มั๊ย"

"ได้สิ เบิกรับเสมอ เออ...ว่าแต่แกชื่ออะไรนะ ขอโทษที เสียมารยาทเลย"

"อ้อ เราชื่อนิล" หือออ อ้ออ้อแต่ดีที่สุดในชุดๆ "ไม่เคยรู้เลยหรือไงว่าคนคนนี้เป็นของกู ทำให้ถึงได้มองราวกับจะเขมือบเขาขนาดนั้นวะ"

"แล้วแกละ อยู่ชมรมอะไร" จังหวะนั้นน่านได้โหม่ตัวมาข้างหน้า ส่งสายตามายังผมพร้อมกับเอ่ยถาม

ไ้วรวว~ พี่ไปขอซักดินซังกอในใจแป็บนึง ปลาบนฟ้าทัก ทำไงดี ทำไงดี...

"เฮ้อ...วะ..."

"เราอยู่ชมรมเทนนิส เห็นน่านที่สนามบ่อยๆ แต่ไม่กล้าเข้าไปทัก"

ผมได้แต่หุบปากจับ ลืมไปเลยว่ายังมีเพื่อนจากคณะสัตวแพทย์ยืนอยู่ข้างๆ ควรเจียมตัวได้แล้วไอปี เขามองข้ามมึงเหมือนก้อนหินเหมาเลยวะ

จากนั้นเมื่อน่านก็หันไปทักทายทุกคนจนหมดแถว ยกเว้น...กู

ปาดน้ำตาแป็บ

"เดี๋ยวนแพทยคะ เพื่อนบอกว่าฮอตมาก เอาใจทย์ซ้อยากไปเลย"

"ไม่ขนาดนั้นมั้งครับ" เหอะ! กูละอิจฉามึงจริงๆ ที่ดูดีตั้งแต่หัวจรดเท้า

ถามหน่อยว่าระหว่างผมกับมันมีอะไรไม่เหมือนกันตรงไหน แต่งตัวก็เหมือนกัน แว่นก็สวมเหมือนกัน แต่ทำไมภาพลักษณ์มันถึงได้ต่างกัน ราวพื้นคอนกรีตกับถนนดินแดงอย่างนี้วะ

แถวเริ่มขยับ เด็กแพทย์นั่งทำใจทย์พร้อมฉายภาพขึ้นจอโปรเจ็กเตอร์ ส่วนคนที่เหลือก็ยืนรอต่อไป ช่วงนี้แหละที่ผมได้มองน่านเต็มๆ ตาสักทีแม้จะถูกกั้นด้วยศัตรูหัวใจตัวเอง หนึ่งปีได้แล้วที่ผมแอบมองเขาอยู่ห่างๆ แล้ววันนี้เราก็มีโอกาสเข้าใกล้กันมากที่สุด แต่ทำไม...คุณถึงยังเป็นปลาบนท้องฟ้าอยู่ละ

"ถามไปนานแล้วไม่ตอบสักที สุรูปแกอยู่ชมรมอะไรหรอ" เสียงหวานโพล่งขึ้น แต่ผมก็ยั้งนิ่ง เขาคงทักคนอื่นอีกนั่นแหละ

"แก...แก..." กระทั่งนิ้วเรียวยาวสะกิดแขนผมเบาๆ ส่งยิ้มให้ราวกับโลกนี้ได้หยุดหมุน

เล่นเอาผมแหม่งหน้ามีดไปเลยวะ

"ฮะ...ฮะ! อะไรนะ" ผมถามเสียงสั่น ตื่นเต้นจนทำตัวไม่ถูก

"อยู่ชมรมอะไร" เขี่ยยย นี่คือความจริง เมื่อน่านทักถึงขยะเปียกเช่นผมแล้วครับ

แม่งอยากวิ่งไปแดนซ์เพลงในจังหวะ EDM กลางแดดฉิบหาย รู้สึกเหมือนฝันเป็นจริง หลังจากเฝ้าภาวนาว่าเมื่อไหร่จะมีตัวตนในสายตาของอีกฝ่ายสักที

"ยะ...อยู่ชมรมปลาหมอสีนะ"

ดูหนังหน้ากูครับ นี่เข้ากันที่สุดแล้ว การให้อาหารปลาเป็นกิจของไอปี จงรู้!

"น่าสน ว่างๆ ขอไปนั่งดูปลาที่ชมรมได้มั๊ย"

"คะ...ได้สิ"

ปลาบนฟ้า~ ทำไมจิตใจถึงได้ดีเลิศขนาดนี้ แม้กระทั่งคนที่โลกล้มอย่างผม เขาก็ยังลดตัวลงมาทักทาย

"ชื่ออะไรเหอ"

"ถามเรา?" ผมชี้ตัวเอง ดวงตาแทบปูดโปนอย่างไม่นึกเชื่อ

"อือ"

"ปื"

"เราน่านนะ" ครับ รู้แล้ว ถึงไม่บอกก็รู้

ส่วนสูงเท่าไหล่ หน้าแค้ไหน ชอบกินข้าวกับอะไร เครื่องดื่มโปรดที่มักดื่มประจำ สถานที่ที่ชอบไป และ...เป็นแฟนของผู้ชายคนไหน ผมรู้หมด

รู้ทุกอย่างที่เป็นเขา ก็ผมนะสตอล์กเกอร์มือทองเลยนะเว้ย แต่เพราะเขามีแฟนแล้วผมจึงทำได้แค่แอบชอบในใจ แล้วเอาแต่สาปแช่งว่าเมื่อไหร่เมื่อน่านจะกลับมาเป็นโสดให้ผมจีบสักที

"น่าน เอ่อ...คือเรามีเรื่องจะบอก"

"เกิ้ลัซคะ มาทำใจทยัซัซนี่หน่อย"

อาจารย์คร่ำบบบ มาไม่ถูกจังหวะทุกที

"ไว้คุยกันนะ"

เมื่อน่านโบกมือไหวๆ ก่อนทิ้งตัวลงบนเก้าอี้อธิบายวิธีการทำใจทยัซัซนั้นอย่างคล่องแคล่ว ไม่เป็นไรหรอก ยังมีเวลาทำความรู้จักอีกเยอะ แต่ที่เหมือนไม่มีเวลาคือการกำจัดไอพวกบ้าที่แอบจ้องคนของผมมากกว่า

จะอะไรกันนักกันหนาอะ มองตาเป็นมันเลยเฮ้ย!

ที่ว่าหลังจากหมดคาบผมก็ไม่มีโอกาสได้เข้าไปใกล้่านอีกเลย เพราะเจ้าตัวถูกห้อมล้อมไปด้วยบรรดาเพื่อนๆ และสัณฐานต่างคณะที่มาคอยเอาอกเอาใจไม่ขาด ความจริงผมก็มีของที่อยากให้เขาเช่นกัน แต่คงไม่ใช่วันนี้ หวังว่าวันต่อไปเราคงมีโอกาสได้คุยกันอีกนะ.../ลาบนฟ้า

เวลาบ่ายแก่ๆ ผมอยู่กับ 'พีแปปะ' คนนี้ไงเพื่อนเพียงคนเดียวที่มีอยู่ แกรเรียนสถาปัตย์ปีสาม เป็นประธานสโมสรคณะ นิสัยแปลกๆ พุดจาหมาไม่แตก แต่จิตใจดีกว่าที่เห็นเยอะ ด้วยรูปร่างหน้าตาอันดูดีด้นประกอกับผมยาวรุงรัง จนต้องมัดรวบเอาไว้ เลยทำให้คนนอกไม่กล้าเข้ามาทำความรู้จักเท่าไร

กึนะ...คนไม่มีใครคบยอมโคจรมาพบกันเสมอ

"เฮียปี นีมีงแดกมัย" พีแปปะถามขณะเคี้ยวข้าวเต็มปาก

"ไม่ครับ" ตอบกลับไป แต่จริงๆ ฎแตก

"จันกูขอนะ" ว่าจบแกก็จ้วงล้อมลกกลางไก่อปรงรสในงานของผมอย่างรวดเร็ว

เสียง 'ฉับ' นีมันเจ็บกระตองใจซะเหลือเกิน แต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้ พีมันกินจุ ข้าวสามจานเป็นอย่างต่ำ เห็นแล้วโคตรสงสารแม่แกที่อยู่บ้านเลยหะ

"ขอโทษนะ โต๊ะตรงนีว่างหรือเปล่า เรากับเพื่อนขอนั่งด้วยได้มัย"

คิดในใจอยู่นาน เสียงหวานหยดปานน้ำผึ้งเดือนห้าของใครคนหนึ่ง พลันทำลายบรรยากาศของเราสองพี่น้องลง ผมเงยหน้ามองไปยังคนที่ยื่นในระยะประชิด แล้วก็ต้องหลงมัวเมาอยู่ในภวังค์แสนหวาน

"เมื่อนาน..."

"จำเราได้ด้วยอะ" คนตรงหน้าฉีกยิ้ม

"..."

"ปี...อือ...เราขอนั่งด้วยได้มัย โต๊ะแถวนี้มันเต็มหมดแล้ว"

"ตะ...ได้สิ ได้" ผมรีบขยับตัวไปข้างๆ จนเหลือที่ว่างให้น่านกับเพื่อนอีกสามคนได้นั่งพอดิบพอดิ จะมีก็แต่พีแปปะเท่านั้นที่ท่าเสียงจี้จ๊ะซัดใจ

เพราะถูกขัดจังหวะเวลาแตกเหล็กของแกเข่า

ก่อนหน้าที่บอกจิตใจดีนี่ขอพูดใหม่ ตบปากตัวเองร้อยที

"สั่งข้าวแล้วหรือ" ผมทำตัวไม่ถูกอีกแล้ว กว่าจะเดินเสียงตามออกไป
เนื้อตัวก็แทบขึ้นไปด้วยเหงื่อ

"สั่งแล้ว อีกสักพักน่าจะเสร็จ"

"ดีเลย"

ชวนคุยเรื่องอะไรดีนี่

"อ้าวเฮ้ย มึงอะ! กระจกกลางน้ำคณะกูแม่งเอียงหมดละ ไปจัดการ
หน่อยดิวะ"

และความโรแมนติกของผมก็สูญสลายเมื่อเสียงควายๆ ของไอ้พี่แป๊ะ
ตะโกนลั่นโรงอาหาร โชคร้ายที่เรานั่งกินข้าวริมน้ำ และช่วงนี้ดันเป็นช่วง
เตรียมงานเทศกาลที่กำลังมาถึง ผีประธานสโมสรเลยมักเข้าสิงเจ้าตัวอยู่บ่อยๆ

"พี่ เบาหน่อย" ผมเอ่ยเตือน

"กูบอกให้รีบจัดการไปทำไมไม่มีใครยอมลุก"

แกสบลเสียงดังอีกระลอก เมื่อน่านและผองเพื่อนจึงพากันจ้องมองพี่แป๊ะ
ด้วยสายตาบางอย่าง

"กูเป็นประธาน แต่ไม่เคยฟังกูเลย"

"..."

"พูดไปก็เหมือนพ่นน้ำลายให้วิญญาณฟัง" บ่นไปแต่ไป จ้วงข้าวเข้าปาก
ด้วยความเร็วแสงจนจานไม่เหลือข้าวแม้แต่เม็ดเดียว

"ไอ้บ๊ กูไปก่อนนะ มีภารกิจสำคัญต้องจัดการ" ตบปากผมปุๆ แล้วเขาก็
วิ่งหายไป

หันไปมองอีกที ม่านสายตากลับเห็นร่างของรุ่นพี่ที่แสนคุ้นเคยกำลัง
ตะเกียกตะกายขึ้นไปยังกระจกกลางน้ำกลางแดดเปรี้ยง แมงยิ้งทำให้ผม
รู้สึกอนาถใจ พี่กูสมควรที่จะไม่มีใครคบ นิสัยแปลกประหลาดพอๆ กับหน้าตา
ของน้องอย่างผมเลย

สถานการณ์ตอนนี้ก็เหลือผมอยู่คนเดียวแล้วว๊อ! แกมคนด้านข้างยังเป็น

เมื่อน่านชะด้วย ผมควรสานต่อความคิดก่อนหน้าด้วยการชวนเขาคุยเรื่องอะไรดี

"น่านชอบกินข้าวที่นี้เหรอ" หัวข้อสั้นคิดสุดๆ เลยว่าได้ปี

"ใช่"

"ข้าวโรงอาหารอร่อยนะ"

"อืม แต่บางร้านก็ไม่ค่อยอร่อย"

"นั่นไง คิดเหมือนกัน"

"..."

"บางร้านนี่ดีจนร้องไห้" ถูกปล้ำล้าแทบไม่ทัน สำหรับผมผู้แสนกินง่ายอยู่ๆ อะไรก็อร่อยไปซะหมด "แล้วหลังจากนี้น่านว่างมั๊ย พอดีเรา..."

"อ้าว พี่อรรถ"

อีกละ!

เสียงเพื่อนของน่านเจ็อบไปด้วยความตื่นเต้น ผมเลยรีบหันไปให้ความสนใจกับเจ้าของชื่อนั้นทันที

ผู้ชายร่างสูงซึ่งเป็นคนรักของน่านกำลังย่างเท้าเดินเข้ามา เขาเป็นหนุ่มฮอตของบริษัท แค่อวมเสื้อนิตสีขาวยับแขนธรรมดากับกางเกงยีนอีกตัวก็ดูดีจนทำให้ใครหลายคนเหลียวหลังมองแล้ว

กายสูงเดินตรงมาเรื่อยๆ พร้อมกับเสียงแซวของคนรอบข้าง ผมเห็นเมื่อน่านอมยิ้มน้อยๆ มองไปยังบุคคลมาใหม่เช่นกัน ทว่าเมื่อมาถึงโต๊ะยังไม่ทันได้ทักทายอะไร รุ่นพี่สุดหล่อก็วางถุงขนมสีน่ารักเอาไว้ตรงหน้าของคนตัวเล็กแล้ว

"พี่ชื่อมาฝาก"

"ลมอะไรหอบมาที่นี้ครับ"

"ลมคิดถึงมั้ง" ฟังแล้วเลียนจนแทบอ้วกอะครับ

"งั้นกินข้าวด้วยกันมั๊ยพี่อรรถ"

"ไม่ละ แค่แวะมาเฉยๆ เดียวไปคุยงานกับเพื่อนต่อ"

"อ้อ"

"ตอนเย็นเดี่ยวพี่มารับนะ"

"ครับ"

มือหน้าขี้ผมเมื่อน่านจนยุ่งก่อนเดินจากไป ทิ้งไว้เพียงความเขินอาย
ของคนถูกกระทำกับเสียงล้อเลียนของเพื่อนจนผมต้องหรีดตา

แม่งหล่อ รวย โรแมนติก แค่นี้ก็แตกภูษาดตัวแล้ว

จะเอาอะไรไปสู้เขา เปลี่ยนคนชอบก็ไม่ได้ซะด้วยสิ

"ข้าวได้แล้วมั่งน่าน มัวแต่ยิ้มแก้มแตกอยู่นั้นแหละ" หลายคนเอ่ยแซว
อย่างขบขัน ก่อนทั้งหมดจะลุกออกจากโต๊ะเพื่อไปรับอาหารที่สั่งเอาไว้ตามร้าน
ต่างๆ โดยไม่มีใครสนใจผมเลย

ยังไงเขาก็เป็นปลาบ่นท้องฟ้าอยู่วันยังค่ำ พยายามเอื้อมได้แค่นี้ก็ดีแค่นั้น
แล้ว

ปลอบใจตัวเองจนเกือบกินข้าวให้หมด ก่อนไปดันนึกขึ้นได้ว่ามีของ
อยากให้เขาเหมือนกัน เลยถือโอกาสนี้หยิบมันมาวางไว้บนโต๊ะพร้อมกับ
กระดาษโพสติดอติสี่เหลี่ยมมะนาว

เขาชอบกินซูเฟล่ ผมเลยซื้อมาให้

แปะกระดาษไปหนึ่งแผ่นพร้อมวางของอีกสองอย่างลงบนโต๊ะเคียงข้าง
กับขนม มันคือแปรงสีฟันและยาสีฟันรสอู่น

'กินแล้วอย่าลืมแปรงฟัน ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะครับ'

ก็แค่อยากให้อ่านนุษย์ทันตะปีสองคนหนึ่งเอาไว้เท่านั้น

ถึงไม่ได้เป็นคนรัก แค่เป็นเพื่อน เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของเขา แค่นี้ก็คง
เพียงพอแล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)